

כדורגל

חמסין באסה

המשתאלפי הצופים, שכאו השבוע ל- מגרש באסה היפואי, כדי לחזות במשחק בין הכוח תל-אביבי ומכבי יפו, ידעו מראש כי המשחק לא יצמצם לבעיטות בכדור: החמסין הלוהט פלוס מזגם הלוהט של אור יהוא מכבי, דובריה הבלבולית, פלוס טיכוייהם הטובים של אנשי הכוח לזכות בנצחון יצרו רקע אידיאלי להתנגשות המונית.

ההתפוצצות אירעה במחצית השנייה של המשחק, לאחר שהצליחו אנשי הכוח להבקיע שני שערים. כדורגלן מכבי יפו, משה לוי, בעט לעבר שער הכוח. הכדור פגע בקורת-השער, חזר למגרש. הכדורגלן היפואי חשב כי הוא קלע שער, חיכה ל- שריקת השופט, ברובי, שהינו בעל תואר בינלאומי. השופט לא שרק, המשיך לנהל את המשחק. לוי נסער, פרץ לעבר בן רובי, הנחית עליו מהלומה אדירה. הכדורגלנים היפואים האחרים הסיפו לברובי מנה אחת אפיים. אוהדיהם הרסו את הגדר, פרצו אל המגרש בהנהגת הרב-הזמור-חובב הכדורגל אברהם בכור-יוסף (העולם הזה 1987).

שרשרת חיה. האויר המשולהב נת מלא בקבוקי-גז, מקלות, אבנים. סדרני אגודת הפועל, בעלת-המגרש, יצרו שרשרת חיה, יחד עם אנשי הכוח, ואפשרו לבן רובי להימלט לחדר-ההלבשה. אחד היפואים פרץ את השרשרת ניסה להמם את השופט במעמון גדול, אך הופל במהלומת אגרוף של זאק לוי, מי שהיה מתאגרף נודע. בינתיים הספיקו אנשי מכבי יפו לחבוט בשופט-הקו, רון, עד כי אבדה הכרתו.

הקרב נמשך גם לאחר שהגיעה המשטרה למגרש, שכן רק לאחר שהוצא ברובי מחדר-ההלבשה בחסותם של ארבעה סטנדרים משטרתיים. אנשי הפועל התחילו להעריך את הנוק, נרצעו בהיוכח שהוא הגיע רק 500 לירות: 30% מן ההכנסות (2500 לירות), שנפלו לקופתם, השאירו להם רווח ניכר.

עזבו את המגרש בשביעות-רצון גם אנשי הכוח: היה מוכתח להם כי התאחדות ה' כדורגל תטיל הפעם על מכבי יפו עונש כבד, תאפשר להם להישאר בראש טבלת ליגה ב'.

איגרוף

אורות-הזירה

(ראה שער)

"חיימיקה שוב לא הופיע לאימוני-ה' לתחו הספורטאים הצעירים בבית-המכבי החיפאי, "הערב יקרה משהו".

כי המתאגרף הצעיר חיים וייספיש אהב את הופעתו ביוזרה. אולם מילוי חובתו בשורות האצ"ל היה חשוב לו יותר מכל.

רק שנים מספר לפני כן לא חשב חיים על הופעות בזירה, או על פעולות במחתרה. הוא היה תלמיד ככל השאר בבית-ספר עממי חיפאי, התבלט רק בשריריו הפלדיים ובי אגרופיו, שהפכו אותו לשליט הבלתי-מוכתר של הכיתה. מכל שטחי הספורט משכה אורו תחילה רק האתלטיקה הקלה: הוא חלם להיות לרץ מפורסם. אולם ככל חלומות הילדות נגזו גם חלום זה בהדרגה, ובהיותו בן שלוש עשרה כבר ידע הנער מוצק הגוף את מטרות חייו: זייה שטופת איור-ורקרים. צלצול הגונג. ידו של המנצח, המורמת מעקה מעלה.

חומר-גלם מצויין. ההתחלה היתה קשה: ריצה, קפיצות על חבל, תרגילי נשימה. אולם חיים לא אמר נואש. הושפע עז-ידי מאמנו, איזי גריל שהיה אז אלוף ארץ-ישראל במשקל קל. איזי ראה בו חומר גלם מצויין, חזה לו עתיד גדול.

חומר הגלם החל לקבל צורה כחודש מרץ 1943, כאשר נערך קרב-הבתולים של חיים וייספיש, שהיה אז בן שלוש עשרה וחצי. רשם חיים ביומו: "הועמדתי נגד חייל פולני, בן 16. הקהה הרב הפיל עלי פחד. אולם הצלחתי לצאת כמנצח ואף קיבלתי מדליה". היתה זו הראשונה באוסף המי דאליות, המקשט כיום את דירתו החיפאית של המתאגרף.

מאז חלפו 12 שנים ו-58 קרבות-איגרוף. אחד הקרבות המרתקים ביותר של וייספיש נערך בשנת 1946, בעת תחרות איגרוף בין מכבי חיפה לבית-ד תל-אביב. המתאגרף הצעיר הוצב כנגד בגוד, מי שהיה אלוף ארץ-ישראל במשקל קל, רב-המרחב. הקהל, שמילא את האולם עד אפס מקום, היה בטוח בנצחונו המהיר של בגוד, זכה להפתעה: האלוף הופל מעל לנו תחת מהלומות אגר-פיו האדירות של וייספיש. ביקש פגישת-גומלין, איחר להופיע לפגישה.

אותה שנה נחל חיים גם את תבוסתו ה' גדולה הראשונה. המביס: אשר בירנבלום, א ש בית-ד תל-אביב. לקח המפלה צויין אף הוא ביומן עבי-הכרס: "תחרות זו הוכיחה לי כי מתאגרף יכול לרדת כתוצאה מחוסר-אימונים... אותו זמן עבדתי קשה".

חיים הסיק מסקנות מתבוסתו. הוא פתח באימונים מוגברים, הראה את פריים בתי-חיות הגומלין, שנערכה כעבור זמן. הפעם הגיף השופט את ידו של וייספיש.

קיפוח בלתי-רגיל. את שלוש השנים שלאחר מכן בילה חיים הרחק מאורות-הזירה. הוא נוכח כי הבלשית מגלה כלפיו התעניינות בלתי-ספורטיבית, נאלץ להסתתר בראש-פינה תחת-השם בדוי: אריה בר-זואב. עם קום המדינה הגיש חיים לחיל-הים. רק בשנת 1950, לאחר שיחרורו, היה ביכולתו לחזור לספורט האהוב עליו.

עוד בטרם הספיק המתאגרף לשוב ולהסיג תגל לכפפות, חספוהו הנסיבות להתמודדות אחר התמודדות: ענק האגרוף הישראלי דרך את שריריו וקראת המכביה השלישית, התאמץ להרכיב נבחרת טובה ככל האפשר. וייספיש ההמודד של המתאגרף-הכדורגלן, וימטוב (בית-ד), ניצח אותו בסיבוב השלישי. אחר התיצב בשלישית כנגד יריבו התחיל, אשר בירנבלום, זכה בנצחון משכנע: נוק אאוט טכני. הכללתו בנבחרת ישראל היתה מאוסת.

אולם בעת המכביה השלישית נוכח וייספיש פיש כי עליונות מקומית, ללא נסיון בינלאומי אינה מספקת: הוא נוצח בתחרות חצי-הגמר על-ידי הקאנאדי סידני.

באותו מעמד קופח המתאגרף כפי שלא קופח אף ספורטאי בעולם: חצי שעה לאחר נצחונו על שואב מהולאנד הודיעו לו המארגנים כי עליו להתמודד עם סימונס מ' אנגליה. הוא ידע כי תבוסתו וודאית: "לא היה לי אוויר לנשימה, וידי לא נשמעו לי. החלטתי לגמור את הפרשה במהירות האפי-שרית".

קאריירה מתנרדת. מכאן ואילך התקדמה הקאריירה של וייספיש תוך תנודות. הוא ניצח בקרבות רבים, התמודד, בשנת 1942, על תואר אלוף ישראל, הגיע לגמר, לאחר ששב וגבר על בירנבלום, אך נוצח על-ידי המתאגרף מקלר.

דומה היה כי אליה-איגרוף קשר את וייספיש ובירנבלום בעבותות בלינתו: חיים וייספיש ניצח את יריבו החתיק באחד הקרבות בשנת 1953, נוצח על-ידו באותה שנה בהתמודדות על אליפות ישראל, שב וניצח אותו בתחרויות המבחן לקביעת נבחרת ישראל, שעמדה להתמודד עם נבחרת בל-גראד.

בתחרות ישראל-יוגוסלביה עלתה נגדת המול מעלה מעלה: וייספיש הוצב נגד חלאדני, אלוף-יוגוסלביה. גבר עליו, אף על פי שנפצע בפניו עוד בתחילת הקרב. כתבו פרשני-הספורט מתחת התצלומי המנצח, השטוף דם: "הוא מתאגרף בחסד עליון".

העליה הגדולה היתה כרוכה בירידה: ב' מכביה הרביעית הצליח וייספיש להגיע לגמר, אך נוצח על-ידי צימרמן הדרום-אפריקאי. אולם זמן קצר לאחר מכן נעלמו הוועועים כלא היו: חיים וייספיש זכה בתואר אלוף-ישראל במשקל בינוני לשנת 1954, ניצח מאז את כל יריביו.

בשבוע שעבר חזר חיים וייספיש לז'בידתו במפעל החיפאי לדשנים וחמרים כימיים, ל- אחר מסעו הספורטאי הראשו אל מתחן ל- גבולות הארץ: מסע לקפריסין עם מהאג' רפי בית-ר, שהתמודדו עם נבחרת הצבא הבריטי באי (העולם הזה 1912, 913). הנצחון גות אשר נחל באורו מסע לא עוררו בו כט' חזן מפרו: "אוסף להתאמן, ואחאמץ ל- מור על התואר שלי, כל עוד יאפשר לי גילי לעשות זאת... גם הורי וחברתי תומכים בהחלטתי זאת".

ציון כ. (א) השיר הוא ארוך כמו יום ללא לחם. (ב) אין הוא מבריק ביותר, אם תרצה לקבל את חוותי דעתי. (ג) ולו גם היה כזה, כתבתך חסרה.

לאיריאליסט. נערה מענינת (914/488) נראה לי כאחד שבראי להקדיש 15 שורות. הוא בן 29, ה' חנך בארץ, בעל השכלה נבונה, עבר את הדרך הרגילה של הנוער העברי בארץ, כלומר: הגנה, נוסרות, ברידה, עליה ל- והתיישבות. מאז שיחרורו מצה"ל הוא ממלא תפקידים הקשורים בקליטת העלייה בקיבוץ איריאליסט, אחד מי האלה שמשל למצוא בימים מרובים אלה. הוא מתעניין בספרות, מדיניות, הווי הארץ וטוילים. היה רוצה להתחבב עם צעירה עד גיל 24, רצוי מאד מחוגי ההתיישבות העובדת, איננה מסוגלת ב- אמונה ואשר מאמינה עדיין ביפה ש' בחיים. התמצא כוז?

לשישה צעירים, שיש נערות המכתב הבא הוא שינתי בהחלט: 3 צעירים בגיל ממוצע של 23, (914/489) חיפאים, רוצים להתחבב עם 3 נערות, חיפאיות אף הן, בגיל 20-17. הם אומ' רים כי הנושאים היכולים לעניין נערות בגילם, מענינים גם אותם.

כל מסיבה, במה היא זהם (914/490) הם שני חברים אהובים מאד בחברה, כפי שהם מספרים לי. הם אהובים ונבילים, לעשות שמה, לרקוד, בכלל - אוהבי חיים, ואינם אוהבים לשקוע בהווה. הם בני 17.5, תלמידי נימנסיה, וירושמיים. עליו עיראק, דוב ריקס אנגלי, צופתית ועברית. מצטיינים בענף כעריכת מערכונים למסיבות. הם רואים את תפקידם בחיי החברה שלהם, ביצירת אווירה נעימה. כל זה מוסיפים הם, הוא חלק פעוט מתכונותיהם. הם מוכנים לעלות יותר בכתב לנערות שי- תראינה עצמן הולמות אותם.

קצר ונמרץ את חייו בחגיגה קרבית, רוצה הייל צעיר (914/491) לננוו בקבלת מכתבים מנערה בת 17 מתל-אביב או דמת נן, בעלת קומה ממוצעת. מכתבו היה קצר, ונמרץ ביותר, כיאות לחייל קרבי, כך שלא אוכל למסור פרטים נוספים אודותיו. מי מוכנה לסוּת?

אדם עליון על-ידימים שאני מציגה בזה, שהוא סטודנט לרפואה בלונדון ובן 20 (914/492) ממש מאוהב בעצמו. שפוט נה בעצמכן: "אני כאמת טיפוס יוצא מן הכלל... אני ממוז בקרבי מעלות כה רבות, שאם אפרטן, ספק אם תאמינו... אני פקח מאד וחרוף, בעל חוש הומור, אני רציני מאד כשאני לומד, אך כשר אינני לומד אני רומנטי, רומנטי עד מאד... אני גם מנומס ובעל לב טוב להפליא... ההתעסקות החביבה עלי ביותר היא מר סיקה: אני נמנן על פסנתר, מנדולינה, חלילית ומפוחיות... אני מחבב מאד טיור לים בחיקהטבע, כרגל וכאופנים. ה' צלום מעניין אותו עד מאד... הריקוד הוא משהו נפלא, אני מחבב מאד רי- קורים... תמיד אהבתי לחבר קומריות וסקצ'ים מצחיקים... במתמטיקה אני ממש נאון... גם בתלמוד... אני מתעניין גם בשחמט, ספורט, טניס, כדורגל, שחייה...". אם אתן חושבות שזה הכל, אינכן אלא טעות. פשוט תקצרו היריעה מה- כיל את רכירי הליקוסים והשכח על עצמו. בכל זאת, הוא נשמע לי נחמד.

שתי החברות: — עד כמה שלא תל- בשנה מכניסים ארובים, תקצצנה את שרר- כן עד קצה נכול היכולת, תעשנה סיר נירות ותספרנה הלצות מפולפלות, העוב' דה נשאת שיהינכן בנות המין — (אני יודעת שהמלה חלש אינה לפי רוחכן) היפה — נערים לעולם לא יתיחסו אליי כן כאל שותף להם. ותרנה על הנסיון — אין זאת אומרת שעליכן לעבור לקיצור ניות שנייה. אולם הינה חביבות, נאות ונשיות — אין כל רע בכך. יזוף איננו פתרון, אם תהיה זו נערה, שטר כסף או יצירת אמנות.

לא מתים מזה ורחה: — אם היו אנשים מתים מאהבה נכבות, היו כעיות רבות נפי- תרות ברוד זו: לא היה צורך במל- חמות, שכן האנושות תימחק מעצמה, ותחסוך לעצמה את הטורח של פצצות אטומיות וכל השאר — היו כאלה ש' היו צריכים למות לפעמים פעמיים-שלוש. בעיות האוכלוסיה והריון היו נפתרות גם כן, ובכך, ורחה, אל תתיאשי, אני יודעת שזה נשמע נלוש, אולם האמת היא ש' אנשים שוכחים בכל זאת. הכרך עוב או- תך ומתחתן עם אחרת. לא אינני לך לשחק פינג-פונג כדי לשכחן. הזמן עושה את שלו, אולם כדי שיעבור מהר יותר, עליך למצוא ענין כלשהו לעסוק בו.

על כל הפונים אלי בכך עניין שהוא, לצרף 500 פרו- מה כבודים.

שופט בן-רובי (מרכז) בורח מן המגרש המשרוקית שתקה

שופט רון (למטה, שוכב) מוצא ללא הכרה הבקבוקים 199